

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

IWH/ J.nr. 222-1490

Dato: 3. maj 2005

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 19. april 2005 følger hermed – i 5 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. 35 (SOU Alm. del).

Spørgsmål nr. 35:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 16. marts 2005 fra fem forældrepar til diabetes 1 patienter om brug af insulinpumper til behandling af type 1, jf. alm. del - bilag 71. Ministeren bedes i den forbindelse konkret tage stilling til, om ministeren vil støtte at lade insulinpumper og de engangsremedier, der bruges til pumpens drift, høre til den gruppe af diabetes-hjælpemidler, der omfattes af § 97 i lov om social service.”

Svar:

Det fremgår bl.a. af forældregruppens henvendelse, at der ifølge gruppens opfattelse hersker tvivl om, hvorvidt en insulinpumpe er et behandlingsredskab, der skal betales af sygehusvæsenet, eller et hjælpemiddel, der skal betales af kommunen.

Det fremgår yderligere af deres henvendelse, at forældregruppen er af den opfattelse, at de pågældende insulinpumper bør være omfattet af den gruppe diabetes-hjælpemidler, der skal betales af kommunen.

Som bekendt kan hjælpemidler bl.a. ydes af kommunerne i henhold til § 97 i lov om social service.

Afgrænsningen af behandlingsredskaber, som sygehusvæsenet afholder udgiften til, er fastsat i Indenrigsministeriets cirkulære nr. 21 af 20. februar 1975 om afgrænsningen af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet.

Et af udgangspunkterne for afgrænsningen er bl.a., om anvendelsen af apparaturet kræver en operation. Kræver anvendelsen af apparaturet en operation,

er der tale om et behandlingsredskab, som skal betales af sygehusvæsenet. Eksempelvis betragtes pacemakere ikke som et hjælpemiddel omfattet af servicelovens § 97. Anvendelse af en insulinpumpe kræver ligeledes, at der foretages et operativt indgreb.

I overensstemmelse hermed har indenrigs- og sundhedsministeren på et spørgsmål stillet af Dansk Folkeparti i Folketinget i januar 2005 udtalt, at praksis er, at insulinpumper udleveres som led i den vederlagsfri sygehusbehandling (Spørgsmål S 1726 stillet af Birthe Skaarup (DF) den 3. januar 2005).

Det skal i tilknytning hertil bemærkes, at kommunerne heller ikke vil have en reel mulighed for at vurdere, om en diabetiker har behov for en insulinpumpe. Denne problemstilling kom også frem i oven for nævnte svar fra indenrigs- og sundhedsministeren, hvor ministeren udtalte, at det er lægen, som ud fra en sundhedsfaglig vurdering afgør, hvilket behandlingstilbud den enkelte patient skal tilbydes.

I modsætning hertil er det i § 8 i bekendtgørelse nr. 19 af 11. januar 2005 om ydelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven fastsat, at kommunen kan yde støtte til injektions- og testmaterialer (f.eks. sprøjter, kanyler, insulinpen, fingerprikker, teststrimler og blodsuktermåleapparatur) til insulinkrævende diabetikere, og til diabetikere som kombinationsbehandling med insulin og tabletter. Disse hjælpemidler er efter indkøb umiddelbart anvendelige for diabetikeren.

Jeg kan derfor konkludere, at det efter Socialministeriets opfattelse er helt korrekt, at en insulinpumpe, herunder de engangsremedier, der bruges til pumpens drift, er behandlingsredskaber, som skal betales af sygehusvæsenet. I Socialministeriet er vi dog helt opmærksomme på, at det på grund af den betydelige udvikling inden for hjælpemiddelområdet til stadighed er nødvendigt at tage stilling til, om nye produkter henhører under kommunerne eller sygehusvæsenet.

Eva Kjer Hansen

/Birgitte Lundblad

